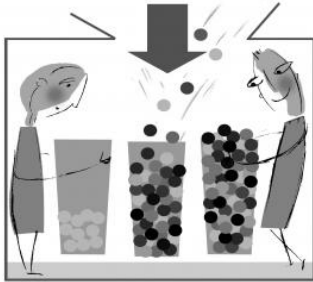

Era foraster i em vau acollir

Dll, 19/12/2011 per La puntada

[La puntada](#)

“Fingir que no ens n’hem adonat”. Aquesta frase forma part de la lletra de la cançó de Bob Dylan “Escolta-ho en el vent”, de conegut renom i que tantes vegades ha acompanyat les nostres vetllades.

Ell es referia al drama de la guerra del Vietnam, on volia fer present el dolor de la gent; un dolor que restava amagat per a la majoria de la gent del seu país. Per desgràcia és, aquesta, una actitud molt comuna. Si un problema no ens afecta directament, el més còmode es fer com si no existís. Ulls que no veuen, cor que no sent, diu la dita.

Què passa ara? Doncs que si deien que un dia Espanya se’n va anar a dormir monàrquica i es va despertar republicana, podríem dir que ara ens n’hem anat a dormir com una societat neta i solidària amb tot el món, i ens hem aixecat amb creixents tics i partits racistes, alguns del més pur estil Alabama o Minnessota. Martin Luter King ja no és ni conegut ni referent per a una part significativa de la nostra societat.

La vinguda de persones pobres d’altres llocs ha fet créixer la xenofòbia, moltes vegades d’un racisme pur i dur. De dificultats en la convivència n’hi ha hagut sempre, de delictes n’hi ha hagut sempre, de barbaritats n’hi ha hagut sempre, de vandalisme n’hi ha hagut sempre, de fracàs escolar n’hi ha hagut sempre. Però ara tot això té una causa que abans no tenia: els immigrants.

Simplista però no innocent. Tot es basa més en impressions que en realitats, es juga amb les sensacions, es juga amb les persones. La foscor de la pell, l’aspecte del rostre, la nacionalitat d’origen, la religió dels pares, la regió del món d’origen... Ara no és el que tu ets, sinó el que la teva família és, el que el teu país és, el que la teva raça és.

Identificar països amb delictes, religió amb olors, colors amb legalitat. De mica en mica així es va configurant una part de la nostra societat. Què podem fer? “Fingir que no ens n’hem adonat”?

Com a comunitat cristiana no podem quedar-nos en el silenci; que es fa còmplice quan no alça la seva veu, entre alçades veus que criden a la intolerància, a la desconfiança.

“Era foraster i em vau acollira”, paraules de l’Evangeli, paraules de Jesús. Tot home, tota dona és imatge de Déu. Cadascú val pel que ell és, cal deixar que cadascú parli per ell mateix. Sense jutjar-lo abans que obri la boca, per la forma de la boca.

Les parròquies de Santa Coloma, Sant Josep Oriol i Sant Miquel de Santa Coloma de Gramenet hem posat pancartes a l’entrada de les esglésies amb aquesta frase. L’Evangeli és anunci i denúncia, anunci de la germanor universal de tots els fills de Déu i denúncia de la infravaloració de moltes persones. Finalment tots som estrangers que cal acollir.

Miquel Àngel Pérez Sánchez és capellà a Santa Coloma de Gramenet